Aventurile submarinului DOX

139

Orca

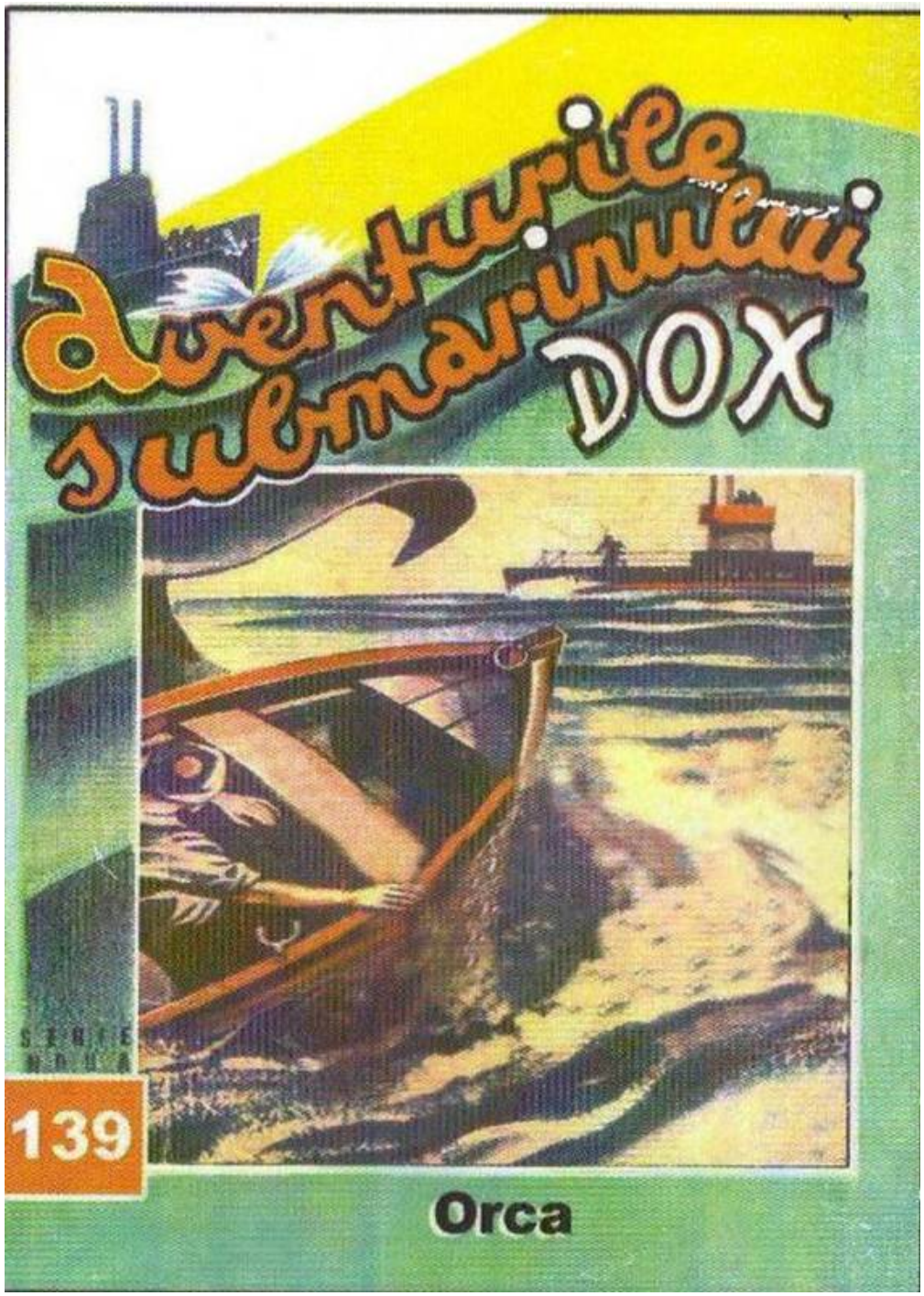
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
139
Orca

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 139

ORCA

Traducere de LIA HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
LUPTA CU UN MONSTRU MARIN

UNDELE SCLIPEAU în bătaia razelor soarelui abia răsărit. George, care se afla în turn cu tatăl său, Petre şi Plundow, trăgea în piept cu nesaţ aerul proaspăt al dimineţii.

După întâmplările din urmă cu vânătorii de capete de pe insula misterioasă, pacea aceasta a firii destindea şi mai mult nervii lor încordaţi.

— Tare aş vrea s-avem linişte până vom ajunge în Africa, spuse el, cu glas coborât, tatălui său. Ce măreaţă e Firea! Şi când te gândeşti câte nenorociri îşi creează oamenii singuri, când viaţa ar putea fi atât de frumoasă! Eu unul îi înţeleg pe sihaştri care fug de lume.

— Ce, George, eşti sătul de viaţă? strigă doctorul Bertram, care tocmai apăruse în deschizătura de jos a turnului. De la dumneata nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva. Cum adică, nu-ţi mai plac aventurile?

— Ba îmi plac ca şi înainte, dar spuneam şi eu aşa. Uite ce frumoasă e marea! răspunse tânărul repede.

— Are haz, zău! George al nostru e şi poet! Ai însă dreptate, e într-adevăr minunată. Ne-am apropiat de Maladive, grupul acela de insule risipite pe o mare întindere, deasupra Ecuatorului – nu e aşa, căpitane?

— Da, dragă doctore, aşa e. Socot că ne putem aproviziona pe una din aceste insule cu fructe şi nici puţină carne proaspătă n-ar strica, nu? Mie îmi lasă gură apă după o friptură de căprioară.

— Hm… parcă n-aş zice ba, dar până atunci să ne mulţumim cu o mâncărică de peşte proaspăt. Uite colo doi peşti zburători, vin chiar spre noi. Sunt cât se poate de gustoşi bandiţii ăştia.

Priveau toţi cu interes la peştii care se apropiau. Doi peşti aurii, lungi de câte doi metri pe puţin, fugăreau în sărituri mari o droaie de peştişori zburători, nu mai lungi de treizeci de centimetri. Înhăţau din când în când unui şi se lăsau cu ei în apă.

— Petre, adu repede două cângi şi puşca mea! strigă doctorul. Vom avea o mâncare minunată la prânz.

Pe Uriaş îi cuprinseră de asemenea frigurile vânătoarei ca şi pe George. Coborî în fugă scăriţa după cângi, pe când George se duse să ia puşca doctorului şi pe a sa.

Se întoarseră amândoi în acelaşi timp.

— Repede, repede! le strigă doctorul. Uite-i că s-au apropiat de tot. George, dă încoace puşca!

— Nu trageţi încă! răcni Petre. Lăsaţi-mă mai întâi să-i prind în cange, altminteri ne scapă.

George, care se afla în faţa lui, se dădu iute înapoi de teamă să nu fie lovit. Când tânărul fu iar în turn, unul din peşti tocmai înhăţase, la vreo douăzeci de metri de submarin, un peştişor zburător. Ceilalţi, cuprinşi de spaimă, se năpustiră pe punte şi rămaseră acolo zbătându-se.

Petre se aplecă în grabă peste parapetul turnului şi ridică una din cângi. Născocise el însuşi un mijloc minunat ca funia lungă şi subţire. Dar foarte trainică, să nu se poată încurca la aruncat. Încolăcea funia pe un băţ, ca să se desfăşoare lesne, altminteri un peşte mai mare poate trage după sine în apă pe cel ce vrea să-l prindă cu cangea. Băţul şi-l trecea printr-un inel fixat la cingătoare şi funia se descolăcea singură, lăsându-i amândouă mâinile libere.

Cangea a doua o rezemase de peretele turnului şi se uita cu încordare într-un loc de unde trebuia să iasă iar peştele cel mare la suprafaţă.

Şi nu se înşelase. Chiar din locul acela uriaşa „scrumbie de mare" ţâşni din apă şi, dintr-o săritură, vru să-şi înhaţe o nouă pradă. Petre nu-i lăsă însă timp. Funia zbură prin aer şi cârligul ascuţit al cangei se înfipse adânc în trupul peştelui. Apoi, Petre apucă şi cealaltă cange.

George venise lângă el şi urmărea cu încordare fiece mişcare a lui.

Deodată apăru şi celălalt peşte uriaş, dar nu apucă şi sară, căci a doua cange, aruncată cu dibăcie de Petre, i se înfipse în trup.

Acum ieşi întâiul peşte iar la suprafaţă, zbătându-se ca să scape de arma încingătoare prin sărituri mari în aer. George ridică repede puşcă, ochi şi trase.

Tânărul era sigur că ţintise bine. Când peştele căzu îndărăt era mort.

Celălalt nu se mai văzu. Sau că rana nu era destul de gravă sau în spaima lui peştele se lăsase afund. Funia se desfăşura cu tot mai mare repeziciune.

— Hm, mai are încă destulă putere, mormăi Petre. O să fie o luptă crâncenă. Dar cangea s-a înfipt adânc în carne şi funia e destul de trainică. Ia trage dumneata înspre vas peştele cel ucis, domnule George.

Acesta apucă numaidecât funia şi începu, ajutat de doctor, să tragă peştele care se zbătea din răsputeri. Din când în când le scăpa un ţipăt de durere căci, în zbuciumul lui de a scăpa de moarte, peştele trăgea atât de tare de funie încât aceasta le intra în carne.

Totuşi nu se lăsau şi în cele din urmă izbutiră să-l aducă lângă submarin.

În vremea asta sosiseră şi alţi doi camarazi cu Kard şi ajutară să tragă peştele peste parapet.

Deodată acesta îşi schimbă culoarea. Roşul aprins şi galbenul auriu se făcu de un argintiu pătat, iar când peştele fu mort de-a binelea căpătă culoarea pielei murdare.

Kard stătea lângă Petre şi-l întrebă dacă îi poate fi de folos cu ceva. Uriaşul oprise desfăşurarea funiei şi o ţinea în pumnii lui puternici, dar se vedea bine că e cât p-aci s-o scape. Făcu semn din cap lui Kard să-i dea o mană de ajutor.

— Ia bine seama însă! Nu trage prea tare, ăsta are o putere nemaipomenită, zise ei camaradului său.

Cei doi uriaşi începură să tragă binişor de funie. Deodată o simţiră destinzându-se şi cât p-aci să cadă amândoi în nas.

— Aoleu! Vine spre noi! răcni Petre şi începu să înfăşoare în grabă funia pe băţ.

George alergă îndată în turn şi-şi luă puşca. Cerceta cu încordare din ochi înaintea lui şi văzu într-adevăr după câteva clipe trupul enorm ai peştelui ţâşnind din apă. De data asta săritura nu era atât de grozavă, semn că puterea peştelui slăbise mult. Înainte de a apuca să cadă iar în apă detună împuşcătura lui George. Din nou trupul uriaş începu să se zbată când se simţi în elementul lui, dar glonţul dibaciului ţintaş îl nimerise drept în cap.

După cinci minute peştele zăcea alături de semenul său. Peştişorii zburători care căzuseră pe punte fură aruncaţi iar în apă de marinari, drept recunoştinţă că datorită lor vor avea un ospăţ într-adevăr împărătesc.

Doctorul mai ales îşi lingea de pe acum degetele la gândul că va mânca peştele acesta rar, proaspăt, nu după ce fusese ţinut cine ştie câte zile la gheaţă.

„Dox”-ul îşi urmă liniştit calea. După masă, căpitanul, doctorul, George, Petre şi Plundow, cârmaciul, urcară iar în turn. Marea era prea puţin turburată după furtuna care bântuise aseară.

— O aventură ca asta de azi dimineaţa mi-ar plăcea s-o avem în fiecare zi, zise doctorul râzând. De multă vreme n-am mâncat atât de bine.

— Soarta ţi-a împlinit o vie dorinţa de-a dumitale, doctore, răspunse căpitanul, zâmbind. Şi-apoi era o privelişte destul de interesantă pe care nu o prea poţi avea des.

— Într-adevăr, a fost ceva cu totul deosebit, încuviinţă Bertram. Astfel de…

Îşi rupse deodată vorba văzând pe George arătând mirat cu mâna înaintea lor. Se zărea în depărtare un punct alb în jurul căruia apa împroşca din când în când spumegând.

Căpitanul privi prin ochean, pe când George zise cu însufleţire:

— Pare să fie o luptă dârză între doi monştrii marini. Trebuie neapărat s-o vedem mai de aproape…

— Toată viteza! Puneţi în funcţiune compresoarele! strigă căpitanul în porta-voce.

Cu o smucitură submarinul porni cu o iuţeală ameţitoare. Zguduitura fusese atât de tare încât camarazii trebuiră să se încleşteze bine de un drug pentru a nu cădea unul peste altul.

— Ce s-a întâmplat! întrebă uluit George pe tatăl său.

— Zăresc o barcă în care se află o femeie singură. Pare să fie atacată de un rechin uriaş sau altă dihanie grozavă, răspunse Farrow.

Apoi răcni iar în port voce.

— Jan Brike să vie îndată pe punte şi să pregătească tunul.

— Ei, drace, ciudat rechin o mai fi şi ăsta, mormăi doctorul. N-am auzit până acum ca un rechin să atace o barcă, doar dacă femeia nu o fi încercat să-l împuşte şi atunci încă nu poate fi vorba decât de un rechin-tigru, ştiut fiind că ăştia sunt cei mai sălbateci dintre semenii lor. Să nădăjduim că vom ajunge la vreme pentru a salva pe nenorocita aceea.

Se apropiau din ce în ce de locul cu pricina. Puteau desluşi acum cu ochiul liber mica barcă, chiar şi trupul subţirel şi mlădios al femeii care încerca să abată cu mişcări dibace vasul şubred în care se afla ea.

Deasupra apei zbuciumate se vedea un spate triunghiular şi cu mare greu reuşea lopătară să se ferească de atacurile monstrului înfuriat.

— Straşnică lighioană! zise doctorul. Ce rechin ciudat, mai ca as crede…

Nu isprăvi vorba, ca şi când nu-i venea să-şi exprime gândul.

Jan Brike veni cu ajutorul său, aducând două granate de 7,5 centimetri cu cartuşele lor. Pe urmă încărcă tunul şi-l îndreptă spre dihanie, care se afla la vreo două sute de metri de acolo.

— Vai de mine, făcu doctorul, îngrozit, ăsta nu e un rechin, ci o orcă! Uite colo şi puiul ei. Monstrul crede pesemne că femeia îi ameninţă odorul, de aceea vrea să răstoarne barca.

Orca, cum i se spune în general, e o balenă, deci un mamifer cu plămâni şi colţi enormi cu care îşi sfâşie prada în

bucăţi.

Aproape în toate limbile e poreclit „ucigaşul”. În ştiinţa e numit „orca gladiator”.

E cel mai grozav monstru marin, are uneori o lungime de nouă metri, de obicei însă de şase sau şapte, acela care ataca barca trebuie să fie avut pe puţin nouă metri. Acum văzură şi camarazii burta albă care se deosebea bine de spatele de culoare închisă.

— E ceva rar de tot, zise doctorul. Orca se găseşte de obicei în mările nordice. Există într-adevăr diferite specii de balene cu bot de sabie, poate că acesta a ajuns prin cine ştie ce întâmplare aici său a fost gonită încoace de alt neam de balene. Dumnezeule, tata, e pierdută! strigă el deodată cu spaimă.

Spaima lui era îndreptăţită căci sângerosul „ucigaş” se răsucise acum în loc, tocmai când lopătara izbutise să se ferească de un atac al monstrului. Acum însă nu mai avea putinţa, deoarece orca îi venea prea aproape.

Cu un ţipăt de groază femeia alergă la pupa vasului. Abia acum băgară de seamă camarazii că era foarte tânără şi privea cu ochii holbaţi de spaimă la „ucigaşul” care se năpustea turbat spre ea.

În clipa următoare orca se aruncă peste prora bărcii, cu botul căscat. Scândurile se făcură ţăndări şi monstrul apucă în colţii grozavi barca şi zgudui cu furie ce mai rămăsese din ea.

Fata zbură ca un arc prin aer şi căzu în mare. Orca se repezi atunci spre înotătoare vrând s-o înhaţe.

Dar în acelaşi moment tunul de pe submarin bubui; granata nimeri tocmai în ceafa monstrului. Urmă încă o detunătură şi dihania începu să se zbată cu turbare în loc, sfărâmă cu coada ei enormă resturile bărcii, apoi se scufundă încet în adânc.

— Bravo, Jan, strigă căpitanul, iar o ispravă cum ştii! Acum să aducem fata pe punte, sărmana trebuie să fie mai mult moartă decât vie.

— Să nu împuşcăm şi puiul de balenă? întrebă George pe când se repezea cu Petre şi Kard la parapet să ajute fetei care înota acum spre submarin.

— E destul de mare să se poată hrăni singur, zise doctorul. Pare să fi băgat de seamă că a rămas orfan, uite-l că a şi luat-o la sănătoasa.

O singură privire aruncă George puiului de balenă care se depărta de grabă, apoi se aplecă şi întinse mâna fetei. Petre făcu asemenea şi în clipa următoare tânăra se afla pe puntea

„Dox”-ului. George vru s-o sprijine, băgă însă de seamă că ea nu era chiar aşa de înspăimântată precum se aştepta el.

Deşi abia scăpase de la o moarte grozavă, tânăra zise zâmbind, fără ca glasul să-i tremure măcar:

— Vă mulţumesc, domnilor; am scăpat într-adevăr ca prin urechile acului. Şi doar nu-i făcusem nimic balenei. Pesemne că vroia să-şi apere puiul pe care îl credea în primejdie. Cât de mare e recunoştinţa pe care o am pentru dvs., nu e, cred, nevoie să vă mai spun. Aş avea însă o rugăminte. Mă aflu pe submarinul căpitanului Farrow, nu e aşa? Am citit toate aventurile dvs. cu cea mai mare încordare.

— Nu vă înşelaţi, răspunse căpitanul care coborâse din turn şi veni cu mâna întinsă spre ea. M-aş bucura să vă mai pot fi de folos cu ceva. Îmi daţi voie? Eu sunt căpitanul Farrow, acesta e fiul meu George, dumnealui e doctorul Bertram şi cestălalt viteazul meu tunar Jan Brike, care a ucis balena.

— Mă numesc Jessie Boywith, se recomandă fata. Vă rog, domnule căpitan, ajutaţi-mă. Părinţii şi fratele meu au fost luaţi prizonieri de lucrătorii plantaţiei noastre. La mijloc e zgripţuroaica aceea bătrână.

II
„ZGRIPŢUROAICA”

CAMARAZII SE ÎNGRĂMĂDIRĂ în jurul fetei. Tinerei acesteia curajoase care înfruntase cu atâta stăpânire de sine o primejdie într-adevăr grozavă, părea să-i tremure puţin glasul la aceste cuvinte..

— Vă rog să mă iertaţi domnişoară, zise doctorul, dar cine e „zgripţuroaica” asta? Pare să fie vorba de o băştinaşe care a aţâţat pe lucrătorii tatălui dv., nu e aşa?

— Da, e bătrâna Hoza, cum îi spunem noi, răspunse fata înfiorându-se. O negresa bătrâna de pe coasta Africii, după cum susţine tata.

— Ce, o negresă? strigă George înspăimântat. Ciudat, tată. Oare să nu fie ceva în legătură cu Mamba mea de aur?

Lui George îi venise în minte giuvaerul pe care îl cumpărase în Ceylon de la un bătrân cingalez şi care închipuia o Mambă, unul din acei şerpi veninoşi, spaima Africii. (Vezi „Aventurile echipajului Dox”, numărul 137).

— Mai că îmi vine să cred, răspunse îngândurat căpitanul. După câte am întâmpinat în viaţă, nimic nu mi se mai pare cu neputinţă. Acum însă aş vrea să aflu amănunte asupra răscoalei de pe plantaţie. Domnişoară Boywith, lămureşte-ne, te rog, situaţia insulei dv.

— E o întindere de vreo cincisprezece kilometri în lungime şi lata de vreo opt, începu fata. Tata a arendat-o pe viaţă de la guvernul englez şi a plantat pe ea cauciuc şi copra. Avem peste o suta de muncitori care ne-au fost foarte devotaţi până în timpul din urmă. Sunt toţi hinduşi. Acum trei luni s-a ivit pe insulă bătrâna negresa. De unde venea, nu ştim. A apărut aşa, deodată. Tata i-a dat de milă o colibă mai îndepărtată de bungalowul nostru şi o bucată de pământ pe care cresc banane şi cocos. Avea din belşug cu ce trăi. Dar Hoza, cum o numeau muncitorii noştri trebuie să fi venit cu un anumit scop pe insula. Oamenii deveniră tot mai îndărătnici, nu voiau să iasă uneori la muncă, lucru care nu se întâmpla înainte. În cele din urmă tata îşi dădu seama că Hoza îi aţâţa. Când vru s-o alunge de pe insula, indienii se răsculară şi îi luară pe părinţii şi fratele meu prizonieri. Eu abia am scăpat cu fuga. Vroiam s-aduc ajutoare, când balena m-a atacat.

— Atunci sosim tocmai la timp, zise căpitanul, îi punem noi repede cu botul pe labe pe indienii dv.

— Nu atât de lesne precum credeţi, murmură fata. Pe cât erau de supuşi şi blânzi înainte, pe atât de sălbateci au

devenit acum. Mă tem că ai mei sunt în mare primejdie.

— Linişteşte-te, domnişoară, ne pricepem noi în de-alde astea. E departe insula?

— Am fugit în zorii zilei şi am avut vântul în spate. Socot că ara făcut până acum vreo treizeci de kilometri.

— Asta înseamnă că într-o jumătate de ceas putem fi acolo. Voi da toată iuţeala vasului, zise căpitanul.

Duse apoi fata în turn şi o dădu în seama doctorului ca să-i procure îmbrăcăminte uscată. Cum era cam de o statură cu George, acesta şi aduse un rând de haine de-ale lui.

Căpitanul Farrow dădu comanda să se pună şi compresoarele în funcţiune şi minunatul submarin porni cu cea mai mare viteză.

După ce se schimbă Jessie Boywith în cabina doctorului, veni iar în turn. Îi stătea foarte bine în haine bărbăteşti.

— N-am greşit drumul? o întrebă căpitanul când o văzu.

Ea se uită în juru-i apoi răspunse:

— Nu cred, căci am pornit de pe insulă cu vântul în spate. Dacă înaintăm împotriva vântului, nu se poate să nu dăm de ea.

— Găsim un loc prielnic pentru acostare sau trebuie să ne îndreptăm spre coasta de vest a insulei?

— De amândouă părţile ei se află câte un golf în care tata a pus să se facă pontoane. Vasele care veneau să încarce marfa puteau deci acosta ia oricare din ele. Eu am plecat de pe coasta răsăriteană.

— Atunci tot acolo vom acosta şi noi, hotărî Farrow. S-ar putea însă ca indienii să stea la pândă, ceea ce, pe de o parte, n-ar fi rău căci trebuie să încerc o înţelegere cu ei. „Babei” o să-i bag minţile-n cap ca să se astâmpere.

— Numai să reuşeşti, zise fata oftând. E într-adevăr talpa iadului şi ca înfăţişare. Mă tem că al mei sunt pierduţi…

— Să nu spui asta, dragă domnişoară, încercă s-o mângâie Farrow. Omul nu trebuie să dispere niciodată, Ne-am aflat noi adeseori în situaţii în care credeam că nu mai e scăpare şi cu toate astea ne vezi acum vii şi nevătămaţi. Trag nădejde că îi vom salva pe părinţii şi fratele dumitale.

— Să dea Dumnezeu! suspină fata. Acum încep şi eu să sper. Nici nu se putea un ajutor mai bun ca acesta pe care mi l-a scos norocul în cale. Chiar salvarea mea de monstrul acela grozav tot dv. v-o datorez.

— E într-adevăr o întâmplare ciudată că ne aflam tocmai acum pe aici…

— A, uite colo insula noastră! striga deodată cu însufleţire fata şi se încleştă cu amândouă mâinile de braţul căpitanului.

Acum o să se hotărască soarta alor mei…

Farrow duse ocheanul la ochi şi cercetă cu încordare zarea. Se aştepta să vadă ţărmul înţesat de indieni şi când colo nu se vedea ţipenie de om, doar câteva bărci legănându-se pe unde.

— Oare fuga dumitale n-a fost observată? întrebă el pe fată. N-ai fost urmărită de indieni?

— Ba da, de doi din ei, dar nu s-au putut sluji de bărci deoarece se ţin priponite cu lanţuri cu lacăte şi lopeţile sunt încuiate într-un şopron. Cu mare greu am scăpat căci şi eu a trebuit să zăbovesc cam mult până am despriponit barca.

— Bănuiesc deci că au pus un om de strajă la ponton care să le dea de veste dacă te-ai întors cu ajutoare. De aceea trebuie să fim cu mare băgare de seamă, pentru a nu primejdui viaţa prizonierilor.

George îşi adusese şi el ocheanul şi cerceta cu luare aminte golful de care „Dox”-ul se apropia mereu. Deodată strigă:

— Am zărit un indian. Se strecura printr-o spărtura într-un tufiş. Nu încape îndoială că s-a dus vestească „zgripţuroaicei” sosirea unui vas străin.

— Hm, te-ar recunoaşte cam greu în hainele astea bărbăteşti, domnişoară; dar n-ar fi rău să-ţi tragi mai bine pe urechi şapca, sfătui căpitanul pe fata. Ne vom preface la început ca am trecut numai din întâmplare pe lângă insulă. Să vedem ce au să spună.

Plaja rămase însă pustie până ce submarinul se apropiă cam la vreo cincizeci de metri unde – ca măsură de prevedere, se opri. Apoi căpitanul striga dacă e cineva pe acolo. Îndată tufele se dădură în lături şi un indian voinic ieşi la iveală.

— E Palam, şeful de echipă şopti Jessie.

Farrow dădu din cap şi întrebă în limba hindusă pe indian.

— Unde e stăpânul tău? Aş vrea să vorbesc cu el.

Camarazii băgară de seamă că Palam întoarse capul pe jumătate şi tălmăci înspre tufă cuvintele căpitanului, pe urmă, după ce ascultă puţin, răspunse:

— *Sahib* Boywith e tare bolnav, cocoana şi copiii de asemenea. Au o boală molipsitoare şi *sahibii* nu trebuie să coboare pe insulă căci se îmbolnăvesc şi ei.

— O, atunci s-a nimerit foarte bine că avem un doctor pe bord care să-i tămăduiască, aşa că, după cum vezi, cu atât mai multă nevoie să văd pe vechiul meu prieten Boywith.

Palam păru şi mai încurcat; nici nu îşi mai dădu osteneala să ascundă că se sfătuia cu cineva pitit în tufiş.

Răspunse în grabă:

— Tocmai se afla aici un *sahib* doctor. A spus că nu e voie să debarce nimeni pe insula.

— Bine, aduceţi pe *sahib* doctor încoace să vorbesc eu cu el! zise cu glas poruncitor căpitanul. M-aş mira să mă oprească pe mine cineva când vreau să-mi văd un prieten. Hai, şterge-o, altminteri debarcăm şi fără voia voastră.

După ce Palam tălmăci şi aceste cuvinte, tufele se dădură la o parte şi apăru o făptură care făcu pe doctor să scoată un fluierat de, mirare.

— Păi asta e o „arăpoaică" bătrână sub înfăţişarea unui vraci de trib, zise el încet. Înţeleg acum de ce a fost poreclită „talpa iadului". Pocită mai e, sfinte Dumnezeule!

„Arătarea" înaintă fără frică la ţărm şi strigă cu glas piţigăiat într-o englezească stâlcită:

— Voi pleacă numaidecât, altminteri masser Boywith cu ai lui moare. Nu mai întoarceţi aici că moare şi voi.

Scoase apoi un ţipăt ascuţit şi bătu din palme. Îndată năvăliră din desiş sumedenie de indieni cu arcuri şi săgeţi în mâini.

— Săgeţile are otravă, strigă zgripţuroaica. Eu eşti Marowa, oameni aici spune la mine Huza. Săgeata otrăvit are şi eu.

— Ei drăcie! Ia să ne astâmpărăm, otrăvurile africane sunt grozave, murmură cu spaimă doctorul. Şi chiar dacă suntem superiori Indienilor prin armele noastre, tot pot fi nimeriţi câţiva din noi. Ce-ar fi să încercăm cu granatele de gaze.

— M-am gândit şi eu la asta, răspunse căpitanul, dar pe ţărm nu sunt decât vreo cincizeci de indieni, ceilalţi se găsesc, probabil pe plantaţie şi păzesc pe prizonieri. Fără îndoială că îi vor ucide îndată ce vom debarca noi.

— Hm, bine zici, încuviinţă doctorul Atunci nu ne rămâne altceva de făcut decât să ne prefacem că ne retragem. Să procedăm însă aşa ca zgripţuroaica să nu prindă bănuieli.

— Ai dreptate. Trebuie însă să câştigăm timp. O să-i spun că ne întoarcem la Colombo să-i înştiinţăm pe englezi. Îşi va închipui deci că până să vină ei o să mai treacă niţei. În vremea asta trebuie neapărat să eliberăm pe prizonieri.

— Repede voi pleacă, strigă în aceeaşi clipă băbătia, altfel vine săgeţi.

La un semn al ei indienii îşi întinseră arcurile spre submarin.

Farrow făcu un gest de apărare cu mâna şi răspunse:

— Bine, plecăm, dar o să înştiinţăm pe englezi în Colombo şi peste trei zile ne întoarcem. Să vezi cum o să te bălăbăneşti atunci în spânzurătoare.

Marowa hohoti sinistru:

— Aştept la voi să spânzure pe mine.

— Aşa dar încă noaptea asta prizonierii trebuie eliberaţi, şopti căpitanul celorlalţi, după ce dădu ordin ca vasul să pornească îndată. Deocamdată să înconjurăm insula, sub apă firește, căci şireata de negresă va fi pus paznici pretutindeni.

— Vai, numai de nu le-ar face ceva a lor mei! murmură cu teamă Jessie. Oare nu era mai bine să fi vorbit eu cu ea?

— Pentru nimic în lume! zise Farrow. Hoza ori Marowa asta – cum îşi spune – ar fi aflat îndată că ştim despre răscoala muncitorilor şi ca ea e cea care i-a aţâţat. Linişteşte-te, domnişoara şi fii sigură că vom salva pe părinţii şi fratele dumitale.

Pe când vorbeau ei, submarinul ieşise de-a-ndărătelea din golf şi se îndreptă – chipurile – spre Colombo. După zece minute insula nu se mai vedea.

Acum căpitanul făcu un mic ocol şi porni înapoi. Toţi coborâră în submarin, uşa turnului fu închisă şi vasul se lăsă afund.

Nu trecu mult şi Farrow zise fetei:

— Am trecut căpătui de nord al insulei. Uite, colo tufişul se întinde până la mare. Nu există un mijloc de a-l străbate?

— Cunosc o potecă îngustă şi bine tăinuită pe care am găsit-o într-o zi pe când mă aflam la vânătoare. N-am pomenit nimănui despre ea, spunându-mi că va fi fost făcută de vreo fiară sălbatecă pe care voiam s-o vânez eu singură.

Abia îşi aruncă ea ochii prin periscop şi zise cu însufleţire:

— Chiar acolo suntem. Lângă palmierul acela mare se sfârşeşte poteca.

Căpitanul dădu îndată ordin să oprească motoarele, apoi trecu la periscop şi cercetă cu încordare coasta apropiată. George se uită şi ei şi îşi dădu părerea că s-ar putea să cunoască şi indienii poteca, aşa că Hoza să îi pus şi aici oameni de pază.

— Am descoperit poteca acum trei zile, zise Jessie. Era făcută de curând de tot. În partea asta a insulei nu s-a lucrat încă. Tata spunea că se vor fi aţinând pe acolo fiare sălbatece şi e primejdie pentru oameni. Drept e că nici ei nu se apropiau de locul acesta şi ne sfătuiau să nu ne ducem la vânătoare prin partea asta. Cred deci că nu se află acolo nici o santinelă.

— Ar fi minunat! exclamă căpitanul. Să acostăm fără frică. Deocamdată să ne încredinţăm ce e cu prizonierul, căci de eliberat nu poate fi încă vorba, ci abia după ce se va întuneca. De aceea sunt de părere să nu se ducă decât puţini

camarazi pe uscat, deoarece totul se reduce la o simplă cercetare.

— Mai bine ar fi să mă duc numai eu cu Petre! zise repede George.

— Se putea altfel! râse doctoral. Eu cred că nu o să-ţi dea pace până nu-l vei lăsa, aşa că nu te mai împotrivi, domnule căpitan.

— Hm, dacă spui dumneata… Te rog însă, George, fii cu băgare de seamă. Pentru moment e vorba să ştim unde se află prizonierii, ce fac şi ce mijloc am putea întrebuinţa mai bine pentru a-i elibera la noapte, zise cam îngrijorat căpitanul.

— Dar dacă mi se iveşte prilejul să-l salvez fără primejdie chiar înainte?

— Asta vei putea hotărî tu însuţi după împrejurări, dragul meu, răspunse grav căpitanul, altminteri ne strici şi nouă şi te expui şi tu degeaba.

— Luaţi-mă şi pe mine, se rugă fata. E grozav să te zbaţi într-o astfel de nesiguranţă.

— Îmi închipui, răspunse căpitanul. Trebuie să ai totuşi răbdare până se întoarce fiul meu. O astfel de întreprindere e prea grea pentru o fată şi în afară de asta nu cred că te-ai mai îndura să-ţi părăseşti părinţii după ce îl vei fi văzut.

— Ai dreptate, nu m-aş mai putea despărţi de ei, mărturisi ea. Dar ce chinuri voi îndura până ce se vor întoarce…

— Şi nici măcar nu ştim când, zise George. Trebuie să fim foarte prevăzători. Stau şi mă gândesc dacă n-ar fi mai bine să lăsăm submarinul sub apă şi să ies cu Petre dea dreptul la ţărm. S-ar putea ca vreun indian să ne zărească vasul.

Căpitanul, care se dusese iar la periscop, dădu ordin ca „Dox”-ul să pornească îndată mai departe apoi zise:

— Ai dreptate, George, chiar acum văzui o barcă în care se aflau mai mulţi indieni. Aşa dar au găsit cheile sau au spart şopronul unde erau lopeţile şi lacătele lanţurilor de la bărci. Hoza ăsta, e foarte şireată, la toate se gândeşte. Aş putea face prinsoare că a pus să se facă recunoaşteri pe apă în jurul întregii insule.

— Atunci cum au să ajungă dumnealor la ţărm? făcu biata fată, deznădăjduită. Domnul George spunea că pe sub apă, dar asta e ceva cu neputinţă.

— Te înşeli, domnişoară şi o să vezi numaidecât că se poate, căută s-o liniştească Farrow. Trebuie numai să mai înaintez mult în larg, altminteri te pomeneşti că Indienii ne zăresc periscopul. Pregătiţi-vă, George!

Curioasă, tânăra fată îl urmă pe George şi pe uriaşul său însoţitor.

— Ne luăm costumele de scafandri şi aparatele de oxigen, zise tânărul. Va trebui să trecem încotoşmăniţi aşa prin desiş, căci nu lăsăm pe ţărm decât încălţămintea. Altminteri am pierde prea mult timp.

Pe când se îmbrăcau, George spuse fetei care îi privea uluită:

— În fiece tanc al balastului se află o încăpere anumită prin care putem ieşi din submarin în apă. Încăperea are o uşă înăuntru şi alta care duce în afară. Acum e goală, dar îndată ce vom ieşi din încăpere se umple cu apă şi după ce ne vom întoarce şi am închis uşa, se goleşte iar. Foarte simplu, după cum vezi.

— Şi totuşi minunat! exclama ea. Trebuie să fie o plăcere neînchipuită să treci prin atâtea întâmplări cu un astfel de vas.

— De, chestie de gust! râse George. Mărturisesc că o astfel de viaţă îmi place foarte mult.

Telefonul din camera scafandrilor ţârâi. George tresari.

— Tata! Ne zoreşte să plecăm. Aşa dar, domnişoară Boywith, nu-ţi pierde curajul, sunt sigur că vom izbuti. Petre – adăogă el către Uriaş, după ce ascultă ce i se spunea la telefon – mi se comunică de sus că ne aflăm tocmai în dreptul palmierului despre care vorbea domnişoara. Ceva cam depărtişor, dar nu face nimic. Aha, submarinul a dat de fund!

Cei doi camarazi trecură în camera scufundătorilor, închiseră bine uşa după ei, deschiseră ventilele şi în câteva momente încăperea se umplu cu apă. Deschiseră apoi uşa care dădea afară, ieşiră din încăpere, închiseră uşa la loc, apoi se avântară în mare.

III
O ÎNTREPRINDERE PRIMEJDIOASĂ

DIN FERICIRE FUNDUL MĂRII nu era cleios, ci prunduit cu un nisip alb vârtos aşa că putură înainta fără greutate. Totuşi trecură douăzeci de minute până ajunseră la peretele de mărgean (coral) drept şi sfârtecat al insulei.

Ar fi putut ieşi acum la suprafaţă dar se putea întâmpla ca tocmai atunci să se afle pe acolo vreo barcă de-a indienilor, care păzeau insula. Totuşi începură să se caţere pe stâncă privind mereu în sus ca să iscodească deasupra lor.

Crengile pletoase de pe ţărm le puteau fi o bună acoperire. Ferindu-se să nu le găurească hainele de cauciuc vreun colţ ascuţit de stâncă, se ridicară tot mai mult. George dădu de o crăpătură mărişoară în peretele de mărgean, pe care trebuia s-o ocolească pentru a ajunge la Petre care se afla pe partea cealaltă.

Deodată, pe când se găseau la vreo jumate metru de crăpătură, ceva lung şi albicios ţâşni din ea. Până să-şi dea ei seama ce s-a întâmplat, se pomeni prins ca într-un cleşte şi tras spre crăpătură.

Văzu cu groază alte asemenea braţe lungi şi albicioase ieşind din crăpătură şi îndreptându-se spre el.

O caracatiţă (polip) uriaşă se cuibărise tocmai în crăpătura aceea şi-l alesese de pradă.

Situaţia lui George era disperată. Atârna în tentaculul dihaniei fără să poată găsi un punct de sprijin.

Să fi fost atacat în fundul mării i-ar îi fost lesne să se apere, dar aşa…

Viteazul tânăr nu-şi pierdu însă cumpătul.

Cu mâna stângă se încleştă de braţul polipului şi cu dreapta apucă cuţitul enorm şi ascuţit ca briciul pe care orice scafandru îl poartă la el, pentru a se putea apăra de duşmanii din fundul mării.

O tăietură repede şi puternică şi simţi îndată cum strânsoarea braţului slăbeşte. Ştia că va cădea acum la fund, dar asta îi era salvarea. În aceiaşi clipă însă un alt braţ încerca să i se încleşteze de umăr, îl reteză şi pe acesta. Se credea scăpat. Degeaba. Un al treilea ţâşni fulgerător din crăpătură, îi cuprinse încheietura mâinii drepte şi vru să-l tragă în crăpătură.

George se văzu pierdut. Ştia că îndată ce va fi în puterea monstrului, acesta îl va înfăşura în tentaculele lui puternice şi cu ciocul sau ca de papagal îl va sfâşia în bucăţi.

Dar în clipa următoare ceva fulgeră prin apă, braţul polipului fu retezat, apoi un altul care încerca să i se încleşteze de umăr de asemenea şi… era salvat.

Credinciosul Uriaş, prietenul său din totdeauna, Petre, văzuse la timp primejdia. Se lăsase iar în jos pe peretele stâncii şi se folosise cu dibăcie de puterea şi cuţitul sau.

Patru din braţele monstrului fuseseră retezate, dar acesta nu se dădea învins. Alte două ţâşniră fulgerător din crăpătură, unul cuprinse pe Petre de mijloc, celălalt pe George. Cu o smucitură grozavă fură traşi amândoi în crăpătura întunecoasă.

Putură totuşi desluşi ghemul acela uriaş cu cele două braţe care îi ţineau încleştaţi. George reteză, deşi cu mare greu, braţul care îl ţinea, căci era gros cât o coapsă bărbătească.

În sfârşit izbuti. Se simţi apucat de Petre şi tras afară din crăpătură. Uriaşul reuşise şi el să se descotorosească de duşman. Începură să se caţere iar pe stâncă.

Se găseau acum la vreo trei metri de suprafaţa apei şi trebuiau să fie cât se poate de prevăzători. Priveau mereu în sus, dar nimeni nu se zarea, nici un rechini şi nici un alt polip, nici chiar una din bărcile indienilor.

În sfârşit putură scoate capetele deasupra apei. Ramurile unei rufe dese îi ascundea vederii. Se uitară îndărăt şi zăriră periscopul submarinului la o depărtare bunişoară. George scoase braţul din apă şi făcu un semn cu mâna într-acolo. Înştiinţa astfel pe tatăl său că ajunseseră cu bine la ţărm.

Greu era acum să iasă de aci, căci tufişul era foarte încâlcit. Găsiră însă niţel mai încolo un loc potrivit, deşi n-aveau sub ce se adăposti. Se târâră pe ţărm. Drept în faţa lor începea poteca îngusta despre care pomenise Jessie. Îşi scoaseră încălţămintea grea de plumb pe care o ascunseseră în tufiş, pe urmă cei doi camarazi porniră pe potecă. Coifurile nu şi le scoseseră deocamdată, dar lui George îi veni o idee: făcu semn lui Petre să ridice gemuleţul gros din faţă.

— Părerea mea e să păstram coifurile. Mai întâi, am pierde timp să ni le punem din nou dacă am fi siliţi să ne lăsam repede iar în apă; şi al doilea, întâmplându-se să ne întâlnim pe neaşteptate cu vreun indian, s-ar sperias şi ar lua-o la fugă. Te pomeneşti că ar fi chip să eliberăm pe prizonieri folosindu-ne de spaima lor… Cu Huza am însă de vorbit, parcă ceva îmi spune că venirea ei aici e în legătură cu şarpele de aur pe care l-am cumpărat de la bătrânul acela din Ceylon. Acum, haidem!

Îndemână nu ne era de fel cu coifurile acelea grele în cap pe căldura aceea umedă din pădure. Dar cei doi camarazi erau deprinşi cu toate şi ştiau că aceste coifuri le puteau fi de mare folos la o întâlnire cu Indienii.

George nici nu lua seama fa felul cum era făcută poteca, îi preocupa gândul de a elibera pe prizonieri. Deodată Petre îi apucă de braţ şi îi şopti:

— Domnule George, bagi de seamă ce ciudată e poteca asta? Ai zice că a croit-o o fiară uriaşă cu trupul ei puternic, la te uită, unele crengi par să fi fost rupte de curând.

— Ei şi! făcu tânărul cu nerăbdare. Ce-mi pasă cine a croit-o! Important e că indienii nu îndrăznesc să se abată pe aici, altceva nu mă priveşte. Haidem! După ce vom fi sfârşit cu însărcinarea noastră ne putem întoarce să cercetăm ce fel de fiară se aţine pe aici.

Dar Petre nu se clinti şi nu-i dădu drumul braţului.

— Uite… şopti ei, vezi firele alea de păr agăţate de mărăciniş?

— Mm, da, sunt dintr-o blană cu părul mare. Fiind şi atât de sus de la pământ, presupun că animalul trebuie să fie foarte… Stai, Petre, ştiu ce e. E un…

Nu sfârşi vorba; în aceeaşi clipă se auzi trosnind şi foşnind lângă ei în desiş şi un trup enorm negricios îşi făcea loc printre crengi. Repede – atât pe cât le îngăduiau hainele grele de pe el – cei doi camarazi săriră în lături, fiecare de altă parte a potecii şi între ei se ivi… un urs de o mărime cum nu mai văzuseră camarazii până atunci.

Ursul stătea ameninţător în mijlocul potecii şi se uita cu ochii lui mititei şi răi când la unul, când la altul. Părea mirat, dar nu speriat.

George nu ştia ce să facă. Acest duşman neprevăzut era tot atât de primejdios ca şi indienii cu săgeţile lor otrăvite. Le-ar fi fost lesne si-l ucidă cu câteva gloanţe, dar împuşcăturile ar fi atras pe duş nanii lor omeneşti – poate şi mai răi – încoace.

Vru să se dea îndărăt, nădăjduind că fiara îşi va vedea de drum. Cum făcu însă un pas, ursul se năpusti cu furie spre ei.

Cu o iuţeală pa care n-ai fi bănuit-o la trupul lui greoi, se repezi înainte şi ridică laba. Dacă tânărul n-ar fi sărit fulgerător în lături, praf s-ar fi făcut. Aşa, numai coiful fu atins niţel de ghearele fiarei şi-l rostogoli pe George în tufiş. Lovitura fusese totuşi destul de tare ca să-l ameţească pentru câteva clipe.

Văzu pe Petre dând buzna pe la spate spre urs. Cuţitul lui enorm fulgeră prin aer şi se împlântă adânc între coastele fiarei.

Uriaşul se dădu pe urmă îndărăt, căci era şi el împiedecat în mişcări de costumul greu de scafandru, nu însă destul de repede ca laba grozavă a ursului să nu i smulgă din mână cuţitul, care se înfipse în trunchiul palmierului de lângă el.

Petre nu şi-l putu lua de acolo fiindcă ursul înainta acum agale spre dânsul. Deşi rana pe care i-o făcuse era mortală, fiara mai avea încă destulă putere în ea ca Petre să fie pierdui dacă nu intervenea George. Tânărul îşi dădu seama că de el atârna acum nu numai viaţa lui Petre ci şt salvarea prizonierilor.

Ursul auzise pesemne pasul uşor al lui George şi tresări ca şi când ar vrea să se năpustească iar, dar tânărul şi apucase să ridice cuţitul său lung. Văzu rana mare din spinarea fiarei şi împlântă arma ucigătoare chiar alături. Sări apoi la o parte fără să mai cuteze să smulgă cuţitul din trupul ursului.

Acesta rămase nemişcat în loc ca şi când s-ar fi prefăcut brusc în stana de piatră. Deodată din gâtlej îi ieşi un horcăit înăbuşit, labele lui grozave începură să scormonească cu furie pământul, apoi se prăbuşii grămadă.

George ridică acum gemuleţul căştii pe care i-l închisese ursul când îl pocnise cu laba, zâmbi lui Petre şi-i şopti:

— Cât p-aci s-o păţim, dragă Petre. Ciudat că am şi dat de doi duşmani atât de grozavi de cum am pornit. I-am biruit însă şi cred că e un semn bun. Oare tot aşa o să ne meargă şi cu Hoza?

— Lasă că îi venim noi de hac şi zgripţuroaicei, domnule George. Numai de n-am mai da în drum de vreo fiară ca matahala asta de urs. La orice m-aş fi aşteptat, numai la aşa ceva nu.

— Nici eu. Chiar mă mir cum a ajuns aici. Pare să fie foarte bătrân. O fi fost adus de mult de tot de cineva, altfel nu-mi închipui.

— Tot ce se poate. Vreun plantator l-o fi adus de altundeva pe când era încă pui, pe urmă s-a sălbătăcit Acum să ne luăm cuţitele şi să plecăm, domnule George. Păcat numai de bunătate de blană, dar n-avem vreme s-o jupuim.

— Poate la întoarcere, Petre, căci înainte de a se întuneca nu e chip de încercat ceva pentru eliberarea prizonierilor. Acum să mergem.

Păşeau cu băgare de seamă şi ascultând cu încordare în jurul lor, temându-se ca vreuna din santinelele puse de Hoza să nu fi auzit zgomotul luptei înverşunate dintre ei şi fiară.

Abia după ce se încredinţară că nu e nimeni pe acolo, o luară mai repede.

Aerul era din ce în ce mai fierbinte şi mai înăbuşitor. Coifurile grele le deveniseră un adevărat chin, dar n-aveau încotro, trebuiau să îndure fără să crâcnească.

După vreo jumătate de ceas de mers auziră nişte sunete ciudate. Le mai auziseră ei de la îmblânzitorii de şerpi înainte de a începe spectacolul. Era un amestec de fluier şi bătăi în tobă.

Dar ce să caute pe insula aceasta îndepărtată un îmblânzitor de şerpi? Lui George îi veni îndată în minte ce poate fi. Şopti lui Petre:

— Să ştii că vrăjitoarea aia tuciurie le face idioţilor de indieni vreo scamatorie cu obişnuitele marafeturi. Poate găsim acum prilejul să ne apropiam nesimţiţi de prizonieri.

Înaintară cu şi mai multă băgare de seamă ca până atunci. Sunetele se auzeau tot mai desluşit, ceea ce întări presupunerea lui George. În cele din urmă desişul se rări; de aci şi începeau plantaţiile, ale căror lujere înalte îi ascundeau bine pe cei doi camarazi.. Neplăcut era însă că nu mai aveau deasupra capului frunzişul copacilor şi razele fierbinţi ale soarelui încinseseră coifurile de metal şi le frigeau ţeasta.

Bucuros şi-ar fi scos George acest instrument de tortură dar îşi spunea – şi cu drept cuvânt – că s-ar putea ca aceste coifuri să le fie salvarea dacă i-ar descoperi pe neaşteptate? indienii.

Îşi muşcă deci buzele şi răbdă. Acum se auzeau bine nişte sunete ascuţite. Se opriră şi ascultară. George şopti lui Petre:

— Descântă baba. Să ne grăbim căci mă tem că pune vreo drăcovenie la cale împotriva prizonierilor. Ştie că nu mai are răgaz decât trei zile.

Cei doi camarazi văzură după puţin timp conacul. Era o clădire frumoasă şi încăpătoare în care locuia plantatorul cu familia lui. Pe de lături erau şoproanele muncitorilor. În mijlocul unui loc deschis ardea un foc din care se ridica o trâmbă subţire de fum.

Bătrâna negresă ocolea focul cu o tobă mică în mână, bătând cu un beţişor tactul şi sporovăind ceva într-o limbă necunoscută – probabil un descântec.

Deodată se opri, se zgâi câtva timp la foc, apoi strigă în englezeşte:

— Fraţi străini dar atât de aproape de mine, marele zeu al nostru vă va vorbi. L-am întrebat dacă prizonieri să fie jertfiţi îndată şi el vă va răspunde de trei ori prin acelaşi semn dacă aşa îi e vrerea.

Întinse amândouă mâinile spre foc şi strigă cu glas solemn:

— Mamba… Mamba… Mamba!

De câte ori spunea acest cuvânt izbucnea dintre flăcări un fum gros şi negru care se înălţa în aerul fierbinte şi străveziu. La auzul numelui şarpelui George tresări. Aşa dar presimţirea nu-i înşelase. Exista într-adevăr o legătură între bătrână şi giuvaierul încuiat în cabina lui de pe submarin. Cele trei trâmbe de fum care impresionau atât pe indieni ei şi le putea lămuri lesne. Pesemne că Hoza arunca, de câte ori striga „Mamba”, vreun praf în foc, care făcea să izbucnească fumul.

Acum zgripţuroaica ridică iar braţele şi răcni, cu o bucurie drăcească:

— Aduceţi-i încoa, eu îi voi jertfi. Aţi văzut ce-a poruncit marele zeu. Ascultaţi de cuvântul meu şi veţi simţi aici pe pământ plăcerile Nirvanei.

George era uluit. Cum de se pricepea negresa să grăiască astfel? De unde cunoştea ea credinţa hindusă? Să fi fost numai teatru pe care o învăţase altcineva să-l joace aici?

N-avu însă răgaz să frământe acest gând, căci câţiva fanatici alergară şi aduseră prizonierii.

— Trebuie să împiedecăm cu orice preţ ticăloşia asta, şopti George lui Petre. Nu o putem face însă decât băgând spaima în indieni. Lăsă jos gemuleţul măştii şi să ne năpustim asupra bătrânei s-o doborâm. Poate că le vine mintea la loc indienilor şi putem elibera pe prizonieri.

Porniră amândoi, călcând apăsat şi semeţi spre foc. Bătrâna negresă scosese de la brâu un cuţit lung încovoiat la vârf şi se apropiă de plantator care o privea nepăsător.

Braţul ei uscat, în care ţinea arma ucigătoare se ridică, dar în aceeaşi clipă se auzi un răget grozav care îi înlemni pe toţi. Petre şi George îi scoseseră şi de sub căştile de scafandru suna într-adevăr înfiorător. La vederea celor două arătări cum nu mai văzuseră ei până atunci, unii din indieni căzură cu faţa ia pământ, alţii o luară la fugă care încotro. Va să zică planul îndrăzneţ al lui George izbutise. Înaintară agale spre Hoza, când fură lângă ea Petre ridică pumnul lui uriaş şi o izbi în tâmplă. Negresa căzu grămadă la pământ.

Camarazii tăiară la repezeală legătorie prizonierilor, dar spre marea lor spaima, băgară de seamă că sărmanii nu se puteau mişca. Strânsoarea fusese atât de tare încât le amorţiseră mădularele. Doamna Boywith era gata să leşine când văzuse cuţitul ridicat asupra soţului, groaza îi luase aproape minţile.

George deschise niţel gemuleţul căştii şi le şopti:

— Nu vă pierdeţi cu firea, trebuie să plecăm îndată, altminteri suntem pierduţi. Sau crezi ca îţi poţi potoli oamenii, domnule Boywith?

— De unde ştii cum mă cheamă?

— Fiica dumitale se află pe vasul nostru. Să mergem până nu e prea târziu.

În înfrigurarea de care era cuprins, George ridicase niţel glasul. Înainte de a-şi da seamă de nesocotinţa pe care o făcuse, auzi îndărătul lui un răcnet de mânie. Se întoarse fulgerător şi văzu un indian voinic care îl privea cu ochii plini de ură.

— Nu vedeţi? strigă el către ceilalţi indieni. Sunt oameni ca şi noi care au venit să elibereze pe *sahibi.* Legaţi-i, altminteri ne pedepseşte Hoza.

— Dobitocule, se răsti George la ei, vă lăsaţi prostiţi de o nebună bătrână? Cu ce minciuni v-a amăgit?

Cuvintele lui nu folosiră la nimic. Cu un răcnet de furie indianul se năpusti spre el. Nu e vorbă, zbură cât colo sub pumnul grozav al lui Petre, dar ceilalţi năvăliră ca un potop asupra celor doi camarazi.

Cea mai dârză împotrivire nu putea folosi în astfel de împrejurări, nici chiar puterea uriaşă a lui Petre. După câteva minute erau legaţi fedeleş, de asemenea plantatorul cu soţia şi fiul lor.

Negrii se înghesuiau acum în jurul bătrânei negrese ca s-o deştepte din leşin. George se ruga în gând ca lovitura lui Petre să fi fost destui de tare ca s-o fi amorţit pentru vecie. Dar ţeasta unui Negru nu e atât de gingaşă ca a unui European. Totuşi trecu multişor până ca baba să-şi vie în simţiri.

S-o fi văzut acum! Era ca turbată. Cu spume la gură şi cuţitul ridicat se năpusti spre Petre. Nu pusese însă la socoteală puterea Uriaşului. Acesta îşi îndoi genunchii, apoi repezi fulgerător picioarele. Cu un urlet grozav care se curmă brusc. Negresa zbură ca o minge în aer, căzu cu o bufnitură înăbuşită la pământ şi nu mai mişcă.

Timp de câteva secunde indienii rămaseră ca împietriţi, apoi vrură să se năpustească asupra lui Petre. George însă le strigă cu glas tunător:

— Vreţi să fiţi spânzuraţi cu toţii, nebunilor! Englezii sunt în faţa insulei. Dezlegaţi-mă şi vom lua pe Hoza cu noi; aşa veţi scăpa de pedeapsă. Poate că *sahib* Boywith să vă ierte fiindcă vina cade asupra bătrânei, căci ea v-a scos din minţi.

Vorbele lui părură să-i impresioneze. Indienii se uitau stânjeniţi unul la altul, apoi şeful de echipă Palam, pe care

George îl recunoscu numaidecât, înainta şi zise şovăind:

— *Sahib,* ne-a arătat în flăcări întruchipări ciudate, un şarpe mare, grozav… dar şi o altă viaţă mai bună pentru noi, dacă o vom asculta. Sahib, Hoza e foarte puternică..

— Nu însă îndeajuns pentru a vă scăpa de spânzurătoare când vor veni englezii! strigă înfuriat tânărul. Tu eşti Palam, pe care *sahib* Boywith te-a făcut mai marele fraţilor tăi; astfel îi răsplăteşti tu încrederea pe care ţi-a arătat-o?

Palam vorbi cu însufleţire câtva timp cu ai săi, pe urmă răspunse:

— Sahib, ne e frică de Hoza. Da că nu se mai trezeşte şi vedem că şi-a dat sufletul, o să cerem iertare lui *sahib* Boywith că ne-am lăsat ademeniţi de ea.

George îşi dădu seama că nimic nu i-ar putea face pe aceşti indieni care i se păreau acum naivi ca nişte copil, să-l abată de la hotărârea lor. Zise cu ciudă:

— Bine. Dacă îşi vine în fire las-o să se apropie de noi. O s-avem grijă ca ai treia oară să nu se mai trezească. Acum duceţi-ne în casă, aci dogoreşte prea tare soarele. Slăbiţi, de asemenea niţel legăturile lui sahib Boywith şi ale soţiei sale.

Iarăşi ţinură sfat indieni, apoi prizonierii fură duşi în bungalow unde era răcoare. Doi indieni rămaseră însă de strajă în odaie, aşa că prizonierii nu se puteau dezlega unul pe altul.

IV
O FAPTĂ ÎNDRĂZNEAŢĂ

— AH, DOMNULE, zise acum doamna Boywith cu glas tremurător, te-am auzit pomenind de fiica mea. Unde se află? A putut scăpa teafără?

— Da. E cu tata şi camarazii mei, răspunse George. Poate că aţi auzit şi dv. de căpitanul Farrow şi submarinul său „Dox". Eu sunt George, fiul căpitanului. Fiica dv. e sănătoasă şi în urma rugăminţilor ei am pornit cu toţii încoace ca să vă eliberăm. N-am putut însă acosta, deoarece indienii ne ameninţau cu săgeţile lor otrăvite. Atunci m-am gândit să pornesc numai eu cu credinciosul meu Petre pe sub apă ca să iscodim ce se petrece pe aici. A trebuit să ne arătăm când am văzut că bătrâna negresă vroia să-l ucidă pe soţul dv.

— Oh, Jessie e salvată… murmură sărmana femeie cu bucurie. Să vă răsplătească Dumnezeu pentru bunătatea pe care aţi avut-o… Crezi că mai e vreo nădejde de scăpare pentru noi?

— Depinde de lovitura pe care a dat-o camaradul meu negresei.

În clipa aceea George îşi aruncă ochii la Petre şi văzu că gemuleţul coifului acestuia era încă închis. Făcu semn unuia din paznici să-l deşurubeze numaidecât, indianul se codi mai întâi, apoi se supuse.

— Uf! răsuflă uşurat Uriaşul. Nu puteam deschide aparatul cu oxigen şi cât p-aci să mă înăbuş.

— Ascultă, Petre, cum stăm cu lovitura pe care i-ai dat-o bătrânei Hoza? Trebuie să şti că de asta atârnă salvarea noastră.

— Păi… cum eram de înfuriat am izbit-o în stomac şi în coşul pieptului. Ştiam doar că nici ea nu m-ar fi cruţat. Drept e că am simţit cum i-am zdrobit ceva înăuntru.

— Atunci trag nădejde să scăpăm în curând şi vă veţi vedea fiica, doamnă, zise George voios.

— Domnule Farrow, se auzi acum glasul tânărului Boywith – un om foarte simpatic – v-aş da şi eu o mana de ajutor dacă ar fi chip să ne eliberăm singuri.

— Fireşte că o să ne dai când va fi nevoie, cred însă că Hoza nu o să-şi mai vie în simţiri. Aş fi curios să ştiu cum a ajuns ea pe insulă?

— Un vapor din Africa se rătăcise şi a ancorat la coastă. Căpitanul a venit pe insulă cu o barcă să se aprovizioneze cu apă şi fructe proaspete. Probabil că era şi Hoza cu ei. Ciudat

mi s-a părut că cea dintâi întrebare a ei a fost dacă e departe de aici Ceylon.

— Aha, acum pricep! Vroia de sigur să se ducă la Mamba, murmură George.

— Mamba? Am auzit-o adesea spunând acest cuvânt, zise îngândurat plantatorul. Ce să însemneze oare?

— E numele unui şarpe african foarte veninos. Bănuiesc că mai e în acelaşi timp al unei asociaţii secrete religioase din Madagascar. O să vă lămuresc eu mai târziu. Acum să chibzuim ce e de făcut dacă Hoza îşi vine în simţiri. Probabil că în ura ei grozavă va aţâţa pe indieni împotriva noastră şi vom fi omorâţi la repezeală.

— Domnule George, şopti Petre în nemţeşte, am băgat de seamă că scândurile duşumelei nu sunt date la rindea şi pe alocurea chiar rupte. Mă căznesc de câtva timp să rod frânghiile de ele şi cred că o să izbutesc.

— Ai dreptate, răspunse George, după ce le pipăi niţel. Aşa o să fac şi eu. Păcat că nu-i pot spune şi plantatorului, căci indienii vorbesc englezeşte.

Era o muncă grea şi obositoare, dar trebuia să reuşească.

Revolverele pe care le aveau în tocuri de cauciuc, ca şi cuţitele, nu le fuseseră luate de indieni. Poate că le era frică să se atingă de ele.

— Ei, merge? întrebă după ura timp George în şoaptă pe Petre.

— Hm, destul de greu, răspunse gâfâind Uriaşul.

— Trebuie să izbutim; îl îmbărbătă tânărul. Mă tem că Hoza ne va mai da mult de lucru.

— Să fi ştiut îi făceam de la început de petrecanie, scrâşni Petre. Dar îmi era milă de dânsa. La să poftească acum.

— Atât de proastă nu e. O să-i pună pe indieni. De aceea trebuie să ne grăbim. Cu revolverele noastre îi putem ţine la respect, ba poate că e chip să nu-i lăsăm să se apropie de casă până ce va veni tata.

— Numai să vie… mormăi Petre. Deocamdată nici prin gând nu-i trece.

Tăcură şi se puseră iar pe lucru. Trecuseră vreo două ceasuri, când George simţi că funia se subţia din ce în ce. Asta îl îmbărbăta. Freca mereu funia de scândura cea aspră a duşumelei până ce se rupse de tot.

Rămase câtva timp nemişcat şi şopti lui Petre:

— Am izbutit în sfârşit.

Privi apoi la paznici. Pesemne că pe aceştia îi cam speria îmbrăcămintea de scafandri a celor doi camarazi, căci se uitau mai mult pe fereastră decât la prizonieri. Lucrul acesta

îi bucura pe George, deoarece putea trage cuţitul din teacă pentru a-şi tăia legăturile de la picioare.

Îi veni deodată o idele. Aduse repede mâinile de la spate la piept şi le ţinu aşa ca şi când ar fi fost legate. Nădăjduia că paznicii nu vor băga de seamă schimbarea.

Deodată se auziră paşi în faţa bungalowului şi glasul a doi inşi. George înţelese că se schimbau paznicii. Aşa şi era. Ăştialalţi se îndreptară spre uşă. Tânărul se folosi de cele câteva momente cât aveau să rămână singuri, trase cuţitul din teacă şi îşi reteză repede legăturile de la picioare, dar nu de tot, ci atât cât să le poată rupe cu o smucitură. Puse apoi cuţitul la loc şi încrucişă iar braţele pe piept.

Intrară alţi doi indieni. Aceştia păreau că nu se tem de îmbrăcămintea de scafandri a camarazilor, căci se uitau curioşi la căştile lor lucitoare. Unul din ei arătă celuilalt pe George. Deci lui i se păruse de mirare că prizonierul avea acum mânile legate pe piept; probabil că fusese chiar din cei ce-l legaseră.

Se apropiară în grabă de George. Acesta, înţelese că planul îi era zădărnicit, deoarece fără zgomot nu va putea veni de hac paznicilor. Hotărârâ însă să încerce toate mijloacele pentru a îndrepte greşeala, de neiertat pe care o făcuse.

În clipa când indianul, care băgase de seamă schimbarea, se aplecă peste el, George smuci revolverul cu dreapta, cu stânga apucă pe indian de beregată şi-l pocni cu patul armei de două ori în tâmplă. Aceiaşi lucru îl făcu şi Petre cu celălalt.

— Domnule George, acum putem alerga îl ţărm ţinând la respect pe urmăritori cu revolverele, până ce Jean Brike va descărca asupra lor o granată de gaze.

— Uiţi că ceilalţi prizonieri nu pot alerga, răspunse tânărul. Deocamdată să le tăiem legăturile, dar nu trebuie să se mişte, cel mult să-şi frece încheieturile până îşi vor dezmorţi niţel mădularele. Poate ar fi chip pe urmă să rânduim ceva pentru apărarea bungalowului. Cred că arme se găsesc destule în casă. Aşa dar înainte, dar fii cu băgare de seamă.

Se apropiară repede de plantatorii uluiţi şi le tăiară legăturile, apoi George le zise grav:

— Deocamdată staţi liniştiţi şi încercaţi să vă dezmorţiţi mădularele. Poate că peste o jumătate de ceas veţi fi în stare să umblaţi. Pe urmă trebuie să alegem o încăpere în care să ne putem apăra de un atac ai indienilor. Înainte de toate se cere să umpleţi bine cu arme încăperea aceea.

— N-aţi băgat de seamă că bungalowul are un mic turn? zise Boywith.

L-am făcut în urma rugăminţii soţiei mele. Acolo se află o încăpere cu patru ferestruici prin care se poate vedea până departe de jur-împrejurul casei. Sunt arme şi muniţii destule în turn şi mai e o ladă mare de tablă plină cu aşchii răşinoase pe care le poţi arunca jos aprinse după ce se întunecă, pentru a nu lăsa pe nimeni să se apropie. E cel mai nimerit loc în care ne putem adăposti până să ne vie ajutoare.

— Minunat! făcu George cu însufleţire. Acum să legăm pe ăştia doi şi să le punem câte un căluş în gură. Pe urmă vă vom ajuta să vă urcaţi în turn, iar eu o să mă întorc la submarin ca s-aduc pe camarazi încoace.

— Mă duc eu, zise Petre. Dumneata ai avut destui de pătimit până acum.

— Parcă tu nu! râse George. Aşadar, rămâne cum am hotărât. Însărcinarea ta, Petre, e mult mai grea, crede-mă. Trebuie să aperi bungalowul de indienii ăştia fanatici! Când vor fi iar aţâţaţi de zgripţoroaica aia neagră, nu îi mai poţi opri nici cu tunul, de o năvală.

— Bine zici, făcu Petre dând din cap. Acum să-i ducem pe dumnealor în turn. Eu o să iau pe cucoana în braţe. Încotro? Dumneata, tinere, te simţi în putere să mergi singur?

Tânărul Boywith cu faţa schimonosită de durere, porni înainte, şchiopătând. Plantatorul se putu şi el ridica de jos, deşi cu anevoie. George îl sprijini şi putură astfel urca scara dreaptă care ducea în turn.

Aci erau deocamdată în siguranţă, căci pereţii de lemn tare erau căptuşiţi pe dinăuntru cu tablă groasă. Într-o ladă se aflau făcliile, într-alta arme şi gloanţe din belşug ca să poată ţine mai mult timp piept unui asediu.

Chiar şi sticle cu apă minerală şi cutii cu conserve pusese grijuliul plantator., să se ducă în turn.

George deşertă o sticlă întreagă, apoi se gândi la plecare. Ştia că dacă ar fi sărit înainte de a ajunge la poteca pe care venise, era pierdut.

După ce cobora scara, stătu niţei s-asculte, pe urmă se gândi să vadă ce e cu cei doi paznici. Se temea şi nu se fi dezmeticit în lipsa lui şi să se fi dezlegat. Îi găsi într-adevăr spate la spate, încercând să-şi deznoade unul altuia funia.

George le strică însă socotelile, ducând pe fiecare din ei în altă cameră şi încuind uşile după el. Trecu apoi în sală şi trase cu urechea; Se auzeau în depărtare oameni vorbind cu însufleţire. Se furişă binişor la uşă şi privi afară.

Îi văzu pe indieni adunaţi în jurul focului. Se căzneau probabil s-o readucă în simţiri pe Hoza, a cărei moarte sau viaţă era de mare însemnătate pentru prizonieri. Nici nu-şi aruncau ochii spre bungalow, ştiind pe cei dinăuntru sub pază bună.

Pe cât îi îngăduiau hainele lui grele, George se furişă pe uşă, coti îndată pe dreapta şi căuta un adăpost în dosul casei. Alergai apoi în goană spre plantaţia de tutun, răsuflă uşurat când ajunse acolo şi se pierdu între lujerele înalte.

V
MOARTEA BĂTRÂNEI HOZA

DEŞI SIMŢEA UNEORI că-l părăsesc puterile, nu-şi îngădui o clipă de odihnă. În sfârşit dădu de potecă. Acum nu mai avea însă se teamă de o urmărire, aşa că îşi deşurubă coiful şi-l ţinu în mâna stângă. Cu toate că aerul era şi aci destul de fierbinte, parcă se mai răcori niţel.

Ajunse la leşul ursului; trecu mai departe bucurându-se în gând că îi va fi cu putinţă mai târziu să se aleagă cu blana lui. Nu era nevoie, să vie toţi camarazii de pe submarin, ajungeau treizeci cu granate de gaze. Alţi câţiva puteau jupui ursul în vremea asta.

George era atât de cufundat în gândurile lui că nici nu se uita în juru-i. Îşi dădu seama de primejdia în care plutea abia când simţi o lovitură în coiful pe care îl ţinea în mână.

Si-l trase repede pe cap şi în clipa următoare o săgeată se izbi de gemuleţul gros al coifului, săgeată care i-ar îi nimerit în cap dacă nu şi-l acoperea la vreme. O frântură de secundă George zări partea de sus a trupului unui indian în tufiş, dar îi fu deajuns.

În mânia lui de a fi fost atacat în chip atât de mârşav, tânărul nu mai pregetă. Smulse revolverul de la brâu şi, fără măcar să ochească, descărcă un glonte în tufă.

Nimerise însă bine. Indianul se rostogoli pe potecă şi râmase nemişcat; într-o mână ţinea arcul, în cealaltă o săgeată.

Abia acum îşi dădu seama George că împuşcătura va atrage pe ceilalţi indieni care vor veni în fugă încoace. Trebuia deci s-alerge cât mai repede la submarin.

Se gândi însă că poate indianul făcea parte din cei porniţi, cu bărcile în recunoaştere şi ajunse la ţărm o luase singur înaintea celorlalţi. Daca ţinea drumul drept pe poteca era de aşteptat să se ciocnească de ei.

Îşi scoase casca şi stătu să asculte. Departe îndărătul lui auzi gălăgie; aşa dar indienii fuseseră alarmaţi de detunătura armei. S-ar putea ca să-şi înceapă din pricina asta atacul asupra bungalowului.

Şi într-adevăr auzi aproape îndată împuşcături repetate. Asediul începuse, Era nevoie de ajutor grabnic.

O luă la fugă pe potecă, dar deodată se opri. Auzul lui prinsese un zgomot de paşi. Se piti repede într-o tufă şi stătu cu arma pregătită. Cinci indieni trecură ca nişte năluci pe lângă ascunzătoarea lui. Mai aşteptă niţel, pe urmă ieşi iar şi o luă ia fugă spre ţărm.

Se ruga în gând ca să fie cât mai curând zărit prin periscop şi camarazii de pe submarin să vină mai repede în ajutorul celor din bungalow, căci împuşcăturile erau tot mai dese, semn că acolo se dădea o luptă înverşunată.

În sfârşit văzu marea şi când fu pe mal abia îşi putu stăpâni un ţipăt de bucurie. Luntrea în care indienii cercetaseră în jurul insulei era acolo, aşa că ar fi putut fugi îndată ce s-ar întoarce ei.

Dar văzu în aceiaşi timp periscopul care ieşea încet la suprafaţa apei. Fireşte că tatăl său băgase de seamă graba cu care indienii din luntre coborâseră pe uscat şi porniseră pe potecă să alerge în ajutorul tovarăşilor lor.

Aşa dar salvarea era aproape. George făcea mereu semne înspre submarin; numai câteva momente încă şi se va zări turnul. Până atunci camarazii se vor şi pregătit de debarcare. Bucuria lui George era atât de mare încât nu auzi un zgomot uşor îndărătul său. Deodată se simţi apucat de beregată, mâini puternice îi întoarseră braţele la spate şi un laţ îi fu trecut peste încheieturile mâinilor. Îşi pierdu cunoştinţa.

Când îşi veni în simţiri, înţelese că e legat şi de picioare şi doi indieni voinici alergau cu ei pe poteca pe care venise. Mai rău nici ca se putea! Desigur ca Huza se trezise din leşin şi poruncise să se dea atacul asupra bungalowului. Dacă va fi dus acum înaintea ei, nu mai era scăpare pentru el. Ea va căuta nu numai să se răzbune, dar să-şi şi recapete prestigiul în faţa Indienilor.

Zadarnic se trudea el să găsească un mijloc de scăpare; singura lui nădejde era că indienii care îl purtau vor trece pe dinaintea bungalowului şi vor fi zăriţi de Petre, care va trage îndată asupra lor.

După ce străbătură însă plantaţia de tutun, indienii cotiră brusc şi o luară la fugă pe după şoproane. Dar probabil că Petre era la postul său, căci se auzeau şi de aici împuşcăturile şi două gloanţe şuierară aproape de ei.

Locul pe care se înghesuiseră înainte indienii în jurul bătrânei era liber; ea stătea acum la adăpostul unui şopron, rezemată de un copac cu ochii închişi. George credea că Hoza e moartă.

Se înşela. Când unul din indieni îi şopti ceva, ea ridică încet pleoapele. Privi câteva clipe ţintă la George, apoi o bucurie drăcească îi lumină faţa zmângălită cu vopsele. Ridică anevoie mâna tremurătoare şi arătă spre tânărul care o privea neînfricoşat…

— Să… moară, cârâi ea, să moară de… mâna… mea. Aduceţi-l încoa…

Dibui după cuţitul pe care îl avea în brâu, dar capul îi căzu într-o parte şi amuţi. Indianul o zgâlţâi de umeri. Rămase nemişcată. George se folosi de prilej şi strigă băştinaşilor uluiţi:

— Vedeţi şi voi că Hoza şi-a primit pedeapsa pentru că a vrut să ridice mâna asupra mea. Vă previn pentru cea din urmă oară, băgaţi-vă minţile în cap şi rugaţi pe domnul Boywith şi vă ierte, altminteri au să vă spânzure englezii.

Poate că îşi dăduseră şi ei singuri seama că situaţia lor nu era tocmai atât de uşoara, sau se dezmeticiseră din zăpăceală când Hoza, care le făgăduise câte-n lună şi în soare şi o credeau o făptură supraomenească, murise dintr-o lovitură de picior.

Se uitau nedumeriţi când la trupul înţepenit al bătrânei, când la George. Acesta se folosi de nehotărârea lor şi urmă:

— Camarazii mei vor sosi îndată şi să ştiţi că atunci nu mai e cruţare pentru voi. Nu mai pregetaţi! Ascultaţi-mi sfatul! Cereţi iertare stăpânului vostru şi rupeţi săgeţile pe care Hoza le-a otrăvit.

Dar spre nenorocul lui bătrâna deschise iar ochii; s-ar fi zis că ura care îi clocotea în piept o trezise la viaţă.

Râse drăceşte şi cârâi:

— Duceţi-l în coliba mea, vreau să fiu singură cu el!

George ştia că ea va încerca din nou să-l omoare îşi spunea însă că îi va veni el repede.

Doi indieni îl ridicară pe sus şi după ce străbătură o plantaţie de cafea destul de întinsă. Intrară cu el într-o colibă mărişoară.

Ce era înăuntru putea într-adevăr să înspăimânte pe Indienii superstiţioşi. Schelete de animale, şopârle şi broaşte uscate, idoli ciudaţi de lut pretutindeni. Pe o buturugă o Mamba mare din lut. Doctorul îi desenase lui George odată o astfel de târâtoare primejdioasă.

Indienii puseră pe tânăr jos lângă buturugă, apoi ieşiră repede din colibă.

Bătrâna veni şi ea, sprijinită de doi Indieni. Cârâi o poruncă scurtă şi unul din ei aduse o buturugă joasă pe care o aşeză lângă George, Hoza se lăsă pe ea, pe urmă făcu semn Indienilor să plece.

După ce ieşiră ei, bătrână vrăjitoare chicoti cu anevoie.

— *Maşter* nu trebuia să vie… *Maşter* moare acum.

Tânărului îi veni o idee. Hoza trebuie să fi pornit spre India tot pentru a găsi probabil micul giuvaier. O privi ţintă şi zise:

— Ar fi păcat, pentru că atunci n-aţi mai avea Mamba de aur care se-află în stăpânirea mea.

Cuvintele îmi avură un efect la care nu s-ar fi aşteptat. Bătrâna negresă se ridică în picioare şi se holbă la George cu ochii aproape ieşiţi din orbite, apoi căzu îndărăt pe buturugă şi închise, ochii. Un tremur îi zgudui, tot trupul. Bolborosea cuvinte întretăiate pe limba el pe care el n-o pricepea.

George se bucura că mai câştigă timp. Camarazii, care văzuseră de pe submarin cum îl târâseră indienii vor alerga încoace şi-l vor mai putea încă salva. De aceea se feri s-o turbure pe bătrâna care rămăsese nemişcată. Nu trecu mult şi Hoza deschise ochii. Trebuise să fi făcut o sforţare supraomenească deoarece glasul nu-i mai tremura când întrebă:

— Adevărat, *maşter* Mamba aur la tine?

— Da, am cumpărat-o la Ceylon de la un indian, A venit pe urmă un negru care zicea că-l cheamă tot Mamba şi a vrut să mi-o ia, dar n-a izbutit.

— Mamba e fratele meu. Unde e acum?

— Mort! răspunse George, scurt.

— A murit fiindcă a vrut să ia Mamba… Ce-ai făcut cu ea?

— E pe vaporul nostru.

— Trebuie s-o am… dar tu o să mori. Ce să fac, Mamba, Mamba!

Deodată un zâmbet sălbatec îi flutura pe buze. Bătu din palme şi strigă:

— Acuma ştiu… o s-o întreb pe Mamba.

Tot bătând din palme începu să fluiere o melodie ciudată. George simţi că-l cuprinde îngrijorarea, căci bătrâna părea să-şi fi revenit pe deplin din lovitura grozavă pe care i-o dăduse Petre.

Era pesemne sub înrâurirea unei nebunii religioase, altminteri pe care Mamba ar fi putut-o întreba în locul aceleia de aur?

Deodată auzi un foşnet într-un ungher ai colibei. Îşi încordă privirea dar nu văzu nimic.

Bătrâna fluiera din ce în ce mai tare. George îşi aduse acum aminte de îmblânzitorii de şerpi indieni care ademenesc cu astfel de melodii cele mai primejdioase târâtoare.

Se înfioră. Nu cumva?… Nici nu îndrăznea să se gândească, dar nu-şi mai lua ochii de la ungherul unde se auzea tot mai desluşit foşnetul acela ciudat.

Şi într-adevăr, un şarpe enorm apăru în păcatul de lumină al ferestrei. Acum vedea el pentru întâia oară o Mamba..

Primejdioasa târâtoare se încolăci până la jumătatea trupului şi ridică în sus capul. Bătrâna fluiera tot mai repede şi tot mai repede mişca şarpele capul.

George îşi dădu seamă ce avea de gând Hoza. Această Mamba vie avea să hotărască soarta lui. Vru să închidă ochii, dar nu putu.

Se uita ţintă în ochii reci ai târâtoarei, ce păreau că-l atrag cu o putere neînţeleasă. Deodată Hoza scoase un fluierat ascuţit şi şarpele se ridică drept ca o lumânare.

— Acum să hotărască ea, *maşter!* şuieră bătrâna. Va trebui, însă, dacă rămâi în viaţă, să-mi aduci Mamba de aur, altminteri asta de aici te va urmări cât vei trăi.

George îşi blestema ceasul când cumpărase afurisitul acela de giuvaer. Se aştepta ca scârboasa târâtoare să se năpustească asupra-i şi să-şi înfigă colţii veninoşi în carnea lui. Hoza îşi făcu deodată un semn, dar în aceeaşi clipă fu cuprinsă de slăbiciune; se clătină pe buturuga, apoi se prăbuşi lângă şarpe, care cu un şuierat înfiorător se repezi la bătrână şi îşi înfipse colţii în braţul ei.

Deodată uşa colibei fu dată de perete şi în prag se ivi Petre. Cu un ţipăt de spaimă Uriaşul ridica revolverul şi trase. Şarpele căzu grămadă cu capul sfărâmat.

*

Camarazii, în frunte cu căpitanul lor, sosise la timp, ca să împrăştie cu o salvă pe indieni. Nici unul nu fusese omorât, căci Farrow dăduse ordin să nu se tragă decât în picioare, pentru a-i scoate din luptă.

Umilit şi pocăit Palam ceru iertare plantatorului în numele tovarăşilor săi.

Morţii fură îngropaţi la repezeală, răniţii pansaţi, apoi indienii jupuiră cu dibăcie ursul.

La stăruinţele familiei Boywith, căpitanul se înduplecă, să rămână până a doua zi pe plantaţie, ca să fie siguri că răscoala s-a potolit de tot.

Şi această noapte avea să-i aducă lui George încă o mică aventura, care cat p-aci să-l coste viaţa.

Cam pe la doua noaptea, după ce chefui în lege împreună cu toţi ceilalţi, George se duse la culcare în odaia pe care o puse la dispoziţie plantatorul. Oboseala îi făcu să adoarmă curând.

Deodată se trezi, sub atingerea unei mâini omeneşti, într-adevăr, cineva îi pipăia pijamaua cu care era îmbrăcat. Cine era omul şi ce vroia de la el?

Încetişor, George duse mâna la măsuţa de noapte din apropiere, unde pusese pistolul, pumnalul şi lampa de buzunar. În vreme ce străinul îi plimba mâna pe piept, tânărul apucă pumnalul, apoi lampa.

Mâna misterioasă îi ajunsese acum la guler.

Vroia să-l gâtuiască oare?

Într-o clipă George ridică mâna stângă, în care ţinea lampa, o aprinse şi lumina căzu pe chipul schimonosit al unui tânăr negru.

Cu o exclamaţie înăbuşită indianul se dădu repede înapoi şi George îşi recăpătă imediat stăpânirea de sine. Lovi repede cu pumnalul şi în acelaşi timp simţi o lovitură puternică în tâmpla stângă. Dar înainte de a-şi pierde cunoştinţa auzi zgomot de picioare desculţe pe podea.

După câteva clipe, însă era iarăşi treaz. Văzu făptura neagră zbughind-o pe fereastră şi în acelaşi moment apucă pistolul şi trase. Un ţipăt puternic îi dovedi că nimerise.

În uşă George se izbi nas în nas cu Petre şi amândoi dădură buzna afară. În faţa ferestrei dădură peste un trup negru, care zăcea la pământ.

La lumina lămpilor văzu că era un tânăr negru de pe coasta răsăriteană a Africii. Acesta deschise ochi şi murmură:

— *Massers,* eu fiu de la Hoza şi Mamba, eu vrei ia Mamba de aici. Eu zice numai în Madagascar, dar primej…

Vorba i se rupe. Mai mult nu putură afla de la el.

Deşi scăpase ca prin urechile acului de moarte, George avea presimţirea ca din pricina Mambei de aur va mai avea încă multe de pătimit, ceea ce se şi adeveri mai târziu.

Sfârşitul volumului: **ORCA.**

În numărul următor:

TIGRUL VERDE.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST